

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΙΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΙΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρὶς φοραὶς τὴν ἐβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 8—9 γελιάδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶναι γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κάνειναι δὲν εἶναι δευτὸς γιὰ συνδρομητῆς ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν εἰς γυναῖκες, ὅσα εἶναι ἀτομικὰ καὶ ὡς καὶ διατριβαὶς δὲν εἶναι δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποιεῖται ληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴν κάθε φορὰ.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΧΑΒΑΝΤΙΣΙΑ.

Τοῦ χωριάτη τὸ σκοινὴ μόνον δὲν φτάνει διπλὸ ὄμως τοῦ περισσεύει. Ἔτσι τόκανε καὶ ὁ φίλος μας Τρικοῦπης, δὲν τοῦ ἔφταναν οἱ φόροι ποῦ εἶχε στὴ μύρα, ἀλλὰ θέλησε μὲ μιᾶς πνίγοντας τοὺς καταστηματαρχὰς στοὺς φόρους νὰ πλουτίσῃ τὸ κουβέρο.

Καὶ τόκανε ρόιδο. Ὅριστε κοντὰ σὲ ὅσα ἐργοστάσια τῆς μύρας ἐκλείσαν ἀρχίζουν ἕνα ἕνα νὰ κλείνουν καὶ τῆλλα, καὶ εἶναι ὅλοι οἱ καταστηματαρχίδες ἀποφασισμένοι νὰ κλείσουν ἅμα ξεκάνουν ὅσο πράγμα ἔχουν. Ἔλα ντὲ τὸρα μάζευε φόρους, Τρικοῦπη Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ μόνον, καὶ οἱ κρασοπώλιδες ἐτοιμάζονται νὰ κλείσουν τὰ ταβερνιά τους. Αἱ μωρὲ κεφάλι γιὰ σπᾶσιμο ποῦ τόχομε, καὶ πραγματικῶς πρέπει νὰ τὸ σπᾶσωμε σ.ὁ τοῖχο, πρὶν μᾶς φιράνῃ τὸ μυαλὸ, σὰν τοῦ Καλλιγᾶ.

Χθὲς ὁ διευθυντὴς ξέφρα ἐγράψεν κάμποσα δράμια καὶ κάμποσαι ὀκάδες ξύγκικες. Ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάνης, τὰ ἴδια Παντελάκι μου, τὰ ἴδια Παντελή μου. Αὐριο θὰ ξαναφτειάσουν ἄλλα πιδὸ ξύγκικα. Πρέπει ὅλα τὰ μέτρα καὶ σταθμά, ὄλαις ἢ ὀκάδες καὶ κρόπικα νὰ φέρνουν ἀπάνω μιὰ μεγάλη βούλα ἀστυνομικὴ, καὶ νὰ μὴν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ φτειάνουν καθε ἕνας ὀκάδες καὶ δράμια τοῦ γούστου των καὶ τῆς ἀρέσκειάς των, νὰ δινῶνται δὲ μόνον ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, ὅπως γίνεται οὐλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ ποῦ μᾶς ἀφίνουν ἢ ἄλλαις κουταμάραις νὰ σκερθῶμε καὶ λίγο πιὸ παραπάνω σὰν λογικὰ ὄντα.

Προσέχετε τὰ σκυλιά σας γιὰτι ὁ μπόγιας τὰ γραπώνει καὶ ἀπὸ τὰ χέρια σας. Σᾶς τὸ λέω καὶ νὰ τὸ ξέρετε, καὶ νὰ μὴ λέτε ὕστερα πῶς δὲν τὸ ξέρατε. Καὶ δὲν εἶναι ποῦ τὰ γραπώνει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ σφίξιμο τῆς τσιμπιδας τὰ σπάζει τὰ πηγίδια, ὥστε καὶ ἂν τὰ πᾶρετε πίσω, θὰ σᾶς ψοφήσουν.

Ἑλληνικὴ δικαιοσύνη θὰ πῆ. τὸ δίκαιον τοῦ δυνατοτέρου. Τὸ μικρὸ ψάρι δηλαδὴ τρώει τὸ μεγάλο.

Μοιάζουν μ' ἄλλα λόγια οἱ νόμοι μας σὰν τὰ πανιά τῆς ἀρχῆνης στῆς ὁποίαις πιάνονται ἢ μυίγες, ἀλλὰ οἱ σφίγχοι καὶ χρυσόμυγες τῆς σπάζουν καὶ φεύγουν.

Στὴ Τουρκίαν τουλάχιστο βρίσκει κανεὶς τὸ δίκαιον τοῦ στοῦ κατῆ, ἐδῶ ὄμως δὲν τὸ βρίσκει οὔτε στοῦ δικόλο.

Κεῖ στοὺς ἀγίους Θεόδωρους ὑπαρχε ἕνα σπιστάκι ἐνοῦς φτωχοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ τὸ σπιστάκι ἦτανε καρρὶ μέσα στὰ μύτια τῶν χρυσογοδάρων γειτόνων, οἱ ὅποιοι ἤθελαν καλὰ καὶ σῶναι νὰ τὸ χαρμαορᾶν.

Τί κάνουν. Τὸ χαρμαορᾶν ὡς ἐτοιμόροπο, ἐνῶ ἦτανε ποῖο γερὸ καὶ ἀπὸ τὸ παλάτι, τὸ χαρμαορᾶν ὡς τεμάχιο, κομμάτι, παρτσάδι, ποῦ παρτσάδια καὶ κομμάτια χίλια νὰ γίνουν, ἐνῶ εἶναι 110 πήγες, τὸ χαρμαορᾶν ὅτι εἶναι ἐντὸς τῆς νέας πόλις, ἐνῶ καὶ τὰ μωρὰ παιδιὰ ξέρουν ὅτι οἱ ἄγιοι Θεόδωροι εἶναι ὄχι νέας, ἀλλὰ παμπάλαια συνοικία τῆς πόλις. Τέλος πάντων τὸ κρέμισαν. Τὸρα δὲ τί κάνουν; Δὲν τὸν ἀφίνουν οὔτε νὰ τὸ μαντρώσῃ οὔτε τῆς πέτραις νὰ σηκώσῃ, ἀφοῦ σὰν ψιφίμι τὸν πέταξαν τὸν ἀνθρώπο μέσα στοὺς δρόμους. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ τοῦ τὸ πᾶρουν γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Ἰδοῦ, κύριοί μου, τί θὰ πῆ ἐλληνικὴ δικαιοσύνη.

Βρὲ κύριε νομομηχανικὲ, ἢ μηχανικὲ τῆς πολιτείας, δὲν ξετραβῶνεις νὰ δῆς τὰ σπίτια ποῦ κρεμίζονται μοναχὰ τοῖς μὲ κίνδυνον νὰ πλοκώσουν τοὺς πολίτες, μόνον πᾶς καὶ κρεμίζεις ντουβάρια καὶ σπίτια ποῦ εἶναι σὰν κάστρα γιὰ τὸ χὰτῆρι τοῦ ἐνοῦς αὐλικοῦ καὶ τοῦ ἄλλου χρυσογαδάρου.

Ἐκεῖνα τὰ σπίτια τὰ ἐτοιμόροπα ποῦ εἶναι βγαλμένα στὸ δρομὸ ποῦ πᾶμε στὸν εἰδηρόδρομον ὄξω ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια καὶ εἶναι ἐτοιμόροπα νὰ πέσουν καὶ πλακώσουν τόσο κόσμο ποῦ περνᾶ, δὲν τὰ βλέπει, καὶ τὰ ὅποια ἐκτὸς ὅτι ἀσχημίζονται τὴν πολιτείαν, διακόπτουν καὶ τὴν συγκοινωνίαν.

Ἀλλὰ κεῖ, φαίνεται, ἴσως, δὲν σὲ πέρνω καὶ στὸ λαζιμὸ

Πεδυρισὶ ἠρώδρου ε Φαλήρου.

Μοιμαγία κομματαργίων γιὰ τῆς ἐκλογαίς.

Τὸ ἀντικρὺ τῆς Χρυσοπηλαιωτίσης Λαμποπωλείου τοῦ κ. Ἐπαμεινώνδα Σταυροπούλου, μετεφθρη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νικίου, παραπλεύρως τοῦ Παντοπωλείου πρώην Πυρρῆ, ἤδη Ἀνδρέου Πατσοπούλου καὶ ὀπισθεν τοῦ ἐμποροπρακτικοῦ καταστήματος τῶν ἀδελφῶν Μορίτου.

λιστα καὶ γάδαρο δικό του, καὶ καλάθια ὡς καὶ σαμάρι.

Ἦτανε οἰκονόμος ἄλτρο καὶ ἀπὸ τὸν Πατούσα μας ποῦ τρώει ψωμί, καὶ κρεμμύδι, κρεμμύδι καὶ ψωμί, ἐφουρκιζότανε δὲ ὅταν ἐρχόνταν ἡ Λαμπρῆ, τὰ Χριστούγεννα καὶ Ἀποκριαίς καὶ ἔλεγε στὴ γυναῖκά του :

— Αὐτοὶ οἱ κερατοπαπῆδες ποῦ δημιούργησαν τῆς θρησκευτικαῖς ἐορταῖς, δουλειὰ δὲν εἶχαν καὶ δουλειὰ ἀνοιζαν. Τί εἶναι σήμερα ; Σαραντάμερο. Νηστεία. Πάει καλὰ αὐτό. Ἄλλὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ σαραντάμερο συρρεταὶ ἡ ἀποκρηὰ, καὶ γιὰ ν' ἀποκρέψῃς μιὰ μέρα, ξεδεύεις ὅσα οἰκονόμησες σὲ σαράντα μέραις. Ἔχομε σαραντάμερο, ἔχομε σαρακοστή, ἔχομε δεκαπενταύγουστο, ἔχομε τῶν ἀγίων Ἀποστόλων τὸ ὅλον ἑκατοπενήντα μέραις νηστήσιμαίς, ἔχομε καὶ 95 μέραις νηστήσιμαίς, τετράδαις καὶ παρασκευαίς τὸ χρόνο, μᾶς γίνονται τὸ ὅλο 246 μέραις νηστήσιμαίς, ἔχομε καὶ τὸν αἶ Γιάννη τὴν νηστευτῆ, 246 μέραις νηστίας, καὶ μάλιστα τοῦ Νηστευτοῦ, ποῦ δὲν τρῶν καθόλου. Τέτοιαις ἐορταῖς τῆς ἐνοῦ.

Ἄφου λοιπὸν, κύριοι παπαδες μᾶς κάνετε 246 μέραις νηστείας, γιὰτὶ δὲν τῆς κάνετε ὅλου τοῦ χρόνου τῆς μέραις νηστήσιμες, ὄχι μᾶς καθίσατε Χριστούγεννα, ἀποκριαίς καὶ Λαμπραίς καὶ μᾶς πεθένετε στὰς ἐξοδα ; Ἔχεις καὶ τῆς γυναῖκας ποῦ δὲν σ' ἀγίνουσι σὲ ἡσυχία. Ἔχεις δὲν ἔχεις, ἐκεῖνες θέλουσι νὰ φᾶν τὸ περιδρόμο μέσα τους. Σηκόνεσαι τὸ πρωὶ — Τί θὰ φᾶμε, ἄνδρα ; Τρώς τὸ μεσημέρι, σοῦ λένε: — Τί θὰ φᾶμε τὸ βράδυ, ἄνδρα ; Φάε φάε, κοντεύουν νὰ μᾶς φᾶν καὶ τ' ἄντερὰ μας.

Ὁ Τάνερὸς γιατρός νήστεψε σαράντα μέραις χωρὶς ψωμί καὶ χωρὶς νερὸ, σὰν τὸ Χριστὸ ποῦ ἔμεινε θεονήστικος σαράντα μέραις προσευχόμενος, καὶ αὐταῖς ἡ γυναῖκες δὲ μποροῦν νὰ κάνουν χωρὶς φαγεῖ οὔτε μιὰ μέρα. Νὰ νηστεύῃ τινὰς σαράντα μέραις καὶ νὰ τρώῃ μιὰ, τὸ καταλαβαίνω, καὶ

Πῶς θὰ καταρτίσωμε σὲ λίγα χρόνια ἀπὸ τοὺς φέρονς.

Ὁ προταγοριστὴς καὶ ἡ προταγοριστρία τῶν Ὀμπίων.

ὕστερα πάλι σαράντα μέραις νηστήσιμες, καὶ μιὰ φαγόσιμη, καὶ οὕτω καθεξῆς, ὥστε νὰ καταντᾷ ὁ ἄνθρωπος νὰ τρώῃ πέντε ἐξ ἑφοραῖς τὸ χρόνο. Ἄς ἦναι καὶ ἐρτὰ τέλος πάντων, γιὰ νὰ λείψουν ἡ γκρινιαίς.

Ἐπειτα σοῦ θέλουσι καὶ ρυῖχα νὰ ντυθοῦν. Ἄλλα ἐξοδα. Βρὲ γυναῖκα, ὁ Θεὸς μᾶς ἔκανε γυμνοὺς, καὶ ντυθήκαμε μὲ συγκόφυλλα, ἐγὼ σοῦ φέρνω καὶ ἀμπελόφυλλα νὰ ντυθῆς ποῦ εἶναι πιὸ μαλακά. Ἄλλ' ὄχι, μοῦ θέλεις μεσοφόρι, καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ μεσοφόρι ἄλλο μεσοφόρι, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἄλλο κολαρισμένο καὶ μὲ μαντέκα, πῶς διαλο τὸ λέν, ἂ λουλάκι, ὕστερα μοῦ θέλει φουστᾶνι, καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ φουστᾶνι, ἄλλο φουστᾶνι, μπούφ, ποῦ πάει ποῦφ, καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ ποῦφ πανωφόρι, κορδέλλαις, μαρδέλλαις, καπέλα βεντάγιαίς, ὀμπρέλες, παπουτσα, κάρτσαις, ὡς καὶ βρακί. Γιὰτὶ κυρὰ γυναῖκα ἡ Γαλλίδες καὶ Γερμανίδες δὲν φοροῦν τέτοια πράγματα ; Χάριν οἰκονομίας.

Ἄλλὰ σταθῆτε καὶ μεθαῦριο τοὺς ἀποσώνομε τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ κυρ πατέρα τοῦ Νταῖδάκι.